

Sygn. akt II C 59/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: SSR A. M.

Protokolant: sekr. sąd. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2018 roku w Łodzi na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś.

przeciwko (...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o odszkodowanie

1. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. kwotę 4.477,20 zł (cztery tysiące czterysta siedemdziesiąt siedem złotych dwadzieścia groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 maja 2016 roku do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. na rzecz pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.122,32 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia dwa złote trzydzieści dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. obciąża stronę powodową (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 748,26 zł (siedemset czterdzieści osiem złotych dwadzieścia sześć groszy) tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków, którą nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz strony powodowej od strony pozwanej w punkcie pierwszym wyroku;
5. obciąża stronę pozwaną (...) Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 420,90 zł (czteryście dwadzieścia złotych dziewięćdziesiąt groszy) tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków;
6. nakazuje zwrócić na rzecz pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 1.000,00 zł (jeden tysiąc złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

Sygn. akt II C 59/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 12 września 2016 roku, do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. wniosła o zasądzenie od (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 12.570,60 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 maja 2016 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

Na uzasadnienie swego roszczenia pełnomocnik powoda wskazał, iż w dniu 14 lutego 2016 roku, miała miejsce kolizja drogowa w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki (...) B. (...), będący własnością (...) SA w W., a użytkowany przez P. M.. Poszkodowany zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego. W ramach zawartej umowy poszkodowany otrzymał do korzystania pojazdy zastępcze marki H. (...) i B. (...) w okresie od 18 lutego 2016 roku do 14 kwietnia 2016 roku, tj. 57 dni. Powód wystawił fakturę VAT na kwotę 15.768,60 zł brutto, przy dobowej stawce najmu 319,80 zł brutto oraz 270,60 zł brutto. Świadczona przez powoda usługa stanowiła bezgotówkowy najem pojazdu. Poszkodowany przelał na rzecz powoda roszczenie przysługujące mu względem pozwanego zakładu ubezpieczeń w związku z powstałą szkodą. Pozwany w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi kwotę 3.198 zł (pозew k. 2-6).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Strona pozwana wskazała, iż wypłacona dotychczas kwota odszkodowania w pełni rekompensuje szkodę. Pozwany kwestionował okres najmu i wysokość przyjętej dobowej stawki najmu pojazdu. Podkreślił, iż ewentualna przewlekłość działań naprawczych warsztatu nie może obciążać pozwanego, jak również oświadczenie warsztatu o faktycznym przebywaniu pojazdu w warsztacie wyznaczać granic jego odpowiedzialności. Nadto pozwany podkreślił, iż zaproponował poszkodowanemu bezpłatne wypożyczenie pojazdu zastępczego lub możliwość wynajęcia pojazdu za stawkę wskazaną w cenniku, celem minimalizacji szkody, z czego poszkodowany nie skorzystał (odpowiedź na pozew k. 27-34).

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy stwierdził, że sprawa nie ma charakteru sprawy gospodarczej, stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę tutejszemu Sądowi (postanowienie k. 59).

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie (okoliczność bezsporna).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku wypadku drogowego z dnia 14 lutego 2016 roku uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), będący własnością (...) SA w W., a użytkowany przez P. M.. Sprawca szkody w dniu zdarzenia ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) Towarzystwie (...) Spółce Akcyjnej w W. (okoliczność bezsporna, kserokopia oświadczenia k. 17).

Uszkodzony pojazd był pojazdem klasy C (okoliczność bezsporna, a nadto opinia biegłego k. 85 – 105).

W dniu 18 lutego 2016 roku P. M. oddał uszkodzony pojazd do naprawy w serwisie (...). W dniu 19 lutego 2016 roku odbyły się oględziny pojazdu przez przedstawiciela Towarzystwa (...), tegoż też dnia nastąpiło dostarczenie do serwisu kalkulacji naprawy dokonanej przez stronę pozwaną. W dniu 19 lutego 2016 roku została wysłana do zatwierdzenia poprawkowa kalkulacja naprawy wykonana przez Serwis. W dniu 23 lutego 2016 roku serwis zamówił części do naprawy, które otrzymał w dniu 24 lutego 2016 roku. W dniu 2 marca 2016 roku serwis zgłosił stronie pozwanej konieczność wykonania dodatkowych oględzin, w związku z uszkodzeniami pojazdu, które ujawniły się po rozpoczęciu prac naprawczych, w zakresie jaki wynikał z pierwotnego kosztorysu. Wówczas też został wysłany ubezpieczycielowi drugi kosztorys. W dniu 11 marca 2016 roku serwis wysłał zapytanie o datę powtórnych oględzin. W dniu 22 marca 2016 roku serwis naprawczy otrzymał zweryfikowany przez stronę pozwaną kosztorys. W dniu 23 marca 2016 roku serwis dokonał zamówienia części, które zostały dostarczone 24 marca 2016 roku i przystąpił do naprawy. Naprawa została ukończona w dniu 14 kwietnia 2016 roku i tegoż dnia wydano pojazd poszkodowanemu (kserokopia historii naprawy k. 14v, kserokopia protokołu zdawczo – odbiorczego k. 14v-15, opinia biegłego k. 85 - 105).

W dniu 16 lutego 2016 roku P. M. został poinformowany drogą mailową o możliwości wypożyczenia pojazdu zastępczego od strony pozwanej. W przekazanej ofercie znajdowały się również pojazdy klasy C, a wśród nich pojazd B. (...), z dobową stawką najmu określoną na poziomie 80,00 zł. Strona pozwana jednocześnie wskazała, iż w sytuacji

skorzystania z pojazdu zastępczego udostępnionego przez inny podmiot, zastrzega sobie prawo do weryfikacji dobowej stawki najmu według załączonego do oferty cennika (pismo k. 234 – 235 załączonych akt szkody).

P. M. w dniu 18 lutego 2016 roku wypożyczył pojazd zastępczy w wypożyczalni poleconej przez serwis. Pojazd był niezbędny celem wykonywania obowiązków zawodowych. P. M. nie zdecydował się na skorzystanie z oferty strony pozwanej, z uwagi na fakt, iż ubezpieczyciel nie miał w ofercie pojazdów z automatyczną skrzynią biegów, a nadto wiązałoby się to z koniecznością osobistego odbioru samochodu, co sprawiało problem logistyczny. P. M. poinformował ubezpieczyciela, że nie będzie korzystał z proponowanego przez niego pojazdu. Nie poinformował natomiast ubezpieczyciela za jaką stawkę będzie wynajmował pojazd (zeznania świadka P. M. elektroniczny protokół rozprawy z dnia 07 marca 2017 roku, czas elektroniczny 00:04:26 – 00:22:29, oferta k. 235-236 akt szkody).

Umową cesji zawartą w dniu 18 lutego 2016 roku P. M. przeniósł na powoda wierzitelność wobec pozwanego w zakresie kosztów najmu od powoda pojazdu zastępczego

(kserokopia umowy cesji k. 16v).

W dniu 18 lutego 2016 roku P. M. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. umowę najmu pojazdu zastępczego marki H. (...) na okres od 18 lutego 2016 roku do 24 lutego 2016 roku ze stawką dobową w wysokości 319,80 zł brutto, a następnie od dnia 24 lutego 2016 roku do 14 kwietnia 2016 roku pojazd marki B. (...), ze stawką dobową w wysokości 270,60 zł brutto. Całkowity czas najmu pojazdu trwał 57 dni (kserokopie: umowy najmu k. 15-15v, aneksów k. 16).

W dniu 21 kwietnia 2016 roku powód wystawił na P. M. fakturę VAT nr (...) za najem pojazdu zastępczego na kwotę 15.768,60 zł brutto (kserokopia faktury k. 14).

P. M. oddając pojazd do serwisu uzyskał informację, że orientacyjny czas naprawy to miesiąc. Serwis przedłużający się termin naprawy tłumaczył brakiem akceptacji przez ubezpieczyciela kalkulacji naprawy (zeznania świadka P. M. elektroniczny protokół rozprawy z dnia 07 marca 2017 roku, czas elektroniczny 00:04:26 – 00:22:29).

Rzeczywisty czas pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania z pojazdu wyniósł 57 dni kalendarzowych (okoliczność bezsporna).

Uzasadniony czas procesu naprawczego pojazdu B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), uszkodzonego w dniu 14 lutego 2016 roku, wynosi 48 dni kalendarzowych (opinia biegłego k. 85-105, uzupełniająca k. 119-121). Stawki za wynajęcie samochodu klasy C, porównywalnego do B. (...), w 2016 roku kształtowały się w granicach od 70,00 zł do 250 zł netto. W przypadku wynajmu bezgotówkowego stawka ta mogła być w niektórych przypadkach wyższa o około 30% i zawsze była indywidualnie negocjowana z klientem (opinia biegłego k. 85-105, uzupełniająca k. 119-121).

W dniu 18 lutego 2016 roku P. M. zgłosił wypadek ubezpieczycielowi. Decyzją z dnia 27 kwietnia 2016 roku pozwany przyznał na rzecz powoda odszkodowanie w kwocie 3.198 zł za 20 dni najmu pojazdu przy dobowej stawce w wysokości 159,90 zł brutto (decyzja k. 19).

Pismem z dnia 15 lipca 2016 roku powód wezwał pozwane Towarzystwo do zapłaty kwoty 12.570,60 zł brutto tytułem nieuregulowanej pozostałej części odszkodowania za wynajem pojazdu zastępczego (wezwanie do zapłaty k. 18-18v).

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, oraz w oparciu o opinię biegłego w zakresie wyceny pojazdów i mechaniki pojazdowej, z tym zastrzeżeniem, iż czyniąc ustalenia na podstawie kopii dokumentów Sąd miał na względzie dyspozycję art. 308 k.p.c. i zeznaniach przesłuchanego w sprawie świadka P. M..

Wobec treści żądania powoda i ustalonego stanu faktycznego, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego, który wypowiedział się na okoliczność koniecznego i technologicznie uzasadnionego czasu naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), na skutek kolizji z dnia 14 lutego 2016

roku, oraz na okoliczność wysokości stawek najmu pojazdów klasy C obowiązujących na rynku. W ocenie Sądu opinia biegłego, tak podstawowa jak i uzupełniająca w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy, spójna, zaś wnioski z niej płynące logiczne. Nadto zasygnalizować należy, iż ostatecznie żadna ze stron nie wносиła o jej uzupełnienie. Biegły w swej wyczerpującej opinii, wskazała, iż technologiczny czas naprawy przedmiotowego pojazdu, bez konieczności oczekiwania na oględziny, zatwierdzenie kosztorysu, przyjęcie odpowiedzialności przez ubezpieczyciela, bez okresu oczekiwania na części, bez przerw w pracy, wyniósłby 6 dni kalendarzowych. Jednakże biegły zastrzegł, iż niniejsze wyliczenie jest tylko teoretycznym, gdyż nie uwzględnia wszelkich prac i czynności, które wykonuje się w ramach realiów warsztatowych, ustawowych przerw w pracy. Biegły wyjaśnił również, iż po otrzymaniu części w dniu 24 marca 2016 roku można było przystąpić do wykonywania czynności naprawczych, zgodnie z zakresem naprawy zakreślonym drugą kalkulacją, wówczas naprawa zakończyłaby się w dniu 1 kwietnia 2016 roku, a zatem realny i uzasadniony czas pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania z własnego pojazdu wyniósłby 48 dni kalendarzowych.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu, jedynie w części.

Okolicznością bezsporną w przedmiotowej sprawie była kwestia odpowiedzialności pozwanego za następstwa zdarzenia z dnia 14 lutego 2016 r. Podkreślenia wymaga, iż pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady wypłacając w toku postępowania likwidacyjnego zarówno odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu jak również w uznanym przez siebie zakresie odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego. Z tego względu bezprzedmiotowe stają się dalsze rozważania odnośnie tej kwestii. Tym samym stwierdzić należy, że podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowiły przepisy art. 805 § 1 kc w zw. z art. 822 kc w zw. z art. 436 § 2 kc w zw. z art 415 kc i art. 363 kc oraz art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. 2018.473 ze zm.).

Stosownie do treści art. 805 § 1 k.c. ubezpieczyciel przez umowę ubezpieczenia zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. DZ. U. z 2013r., poz. 392) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1powołanej ustawy).

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1powołanej ustawy).

W tym miejscu należy wskazać, iż powód był legitymowany czynnie do wzięcia udziału w procesie w związku z nabyciem przez niego od poszkodowanego wierzytelności z tytułu szkody w przedmiotowym pojeździe na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Tym samym, powód wstąpił w prawa dotychczasowego wierzyciela,

przysługujące wobec strony pozwanej z tytułu przedmiotowej szkody w pojeździe i należnego, a nie wypłaconego jeszcze odszkodowania, na podstawie art. 509 § 1 i 2 k.c. Powód może zatem skutecznie realizować uprawnienia poprzedniego wierzyciela również w zakresie dochodzenia należności na drodze sądowej.

Powód w niniejszym postępowaniu domagał się uzupełniającego odszkodowania z tytułu naprawienia szkody w postaci kosztów poniesionych w związku z najmem pojazdu zastępczego. Strona pozwana kwestionowała zarówno czasookres wynajmu pojazdu zastępczego jak i wysokość stawki dobowej za jaką pojazd był wynajmowany.

Nie ulega wątpliwości, że powodowi przysługuje odszkodowanie za zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. Stosownie do treści art. 361 § 2 k.c. w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Nie ma różnicy w pojęciu szkody w rozumieniu ogólnych przepisów prawa cywilnego i szkody w rozumieniu prawa ubezpieczeniowego. W obu przypadkach chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Do ustalenia szkody w ubezpieczeniu OC stosuje się ogólne zasady prawa odszkodowawczego. Odszkodowanie ubezpieczeniowe różni się jednak od zwykłego odszkodowania określonego w art. 361 k.c. co do charakteru, przesłanek i wymiaru świadczenia. Odszkodowanie ubezpieczeniowe należy się z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej, a nie sprawczej. Zasadą jest całkowita kompensata doznanego uszczerbku, wykluczająca jednak nieuzasadnione wzbogacenie poszkodowanego. Zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody może bowiem nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy, podczas gdy odszkodowanie ubezpieczeniowe z tytułu OC wypłaca się zawsze w pieniądzu. Obie formy są równoważne w tym sensie, iż zmierzają do odwrócenia w dobrach i interesach poszkodowanego skutków zdarzenia wyrządzającego mu szkodę i przywrócenia - w znaczeniu prawnym - stanu, jaki by istniał, gdyby owo zdarzenie nie nastąpiło. Wykorzystując instrumenty prawne nie da się odwrócić faktycznego przebiegu zdarzeń, można co najwyżej wyeliminować niektóre ich skutki. W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 17 listopada 2011 r. (sygnatura akt sprawy III CZP 5/11) przyjęto, że objęcie odpowiedzialnością ubezpieczyciela celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków na najem pojazdu zastępczego odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Ocena wysokości wydatków musi być dokonana przez pryzmat konieczności zachowania rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. O tym, czy wspomniane koszty i ich wysokość były „ekonomicznie uzasadnione” decyduje kilka czynników, w tym także obowiązek współdziałania wierzyciela z dłużnikiem, obowiązek nieprzyczyniania się poszkodowanego do zwiększenia rozmiarów szkody. Przy czym Sąd Najwyższy słusznie zauważył, że różnorodność okoliczności związanych z następstwami wypadku komunikacyjnego oraz sytuacją życiową poszkodowanego nie pozwala na formułowanie kazuistycznych wytycznych, podlegają one indywidualnej ocenie. Dodatkowo zaaprobować należy również pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 8 września 2004 r., (sygn. akt sprawy IV CK 672/03), zgodnie z którym za normalne następstwo zniszczenia pojazdu należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie, gdy szkoda jeszcze nie została naprawiona.

Pozwany jak już wskazano kwestionował czas trwania naprawy pojazdu. Ustalając uzasadniony czas najmu pojazdu Sąd uznał za zasadne przyjęcie, iż wyraża się on okresem 48 dni. Jak wynika z opinii biegłego w zakresie wyceny pojazdów i mechaniki pojazdowej niezbędny technologicznie czas czynności naprawczych pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 14 lutego 2016 roku mógł wynieść 6 dni. Okres ten nie obejmuje jednakże wszelkich dodatkowych czynności, które są niezbędne

i nie można ich wyeliminować w procesie naprawczym. Biegły zaznaczył, iż gdyby naprawa została rozpoczęta następnego dnia, po dostarczeniu do warsztatu części, to winna ona zakończyć się w dniu 1 kwietnia 2016 roku. Tym samym łączny czas pozbawienia możliwości korzystania z pojazdu wyniósłby 48 dni. Zatem ponad okres 48 dni, okres kiedy poszkodowany nie mógł korzystać z własnego pojazdu, był okresem nieuzasadnionym w realiach rzeczonyj sprawy. Wskazać przy tym należy, iż tak długi okres pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania z

własnego pojazdu, jest okolicznością do której przyczyniła się strona pozwana, bowiem jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego w dniu 2 marca 2016 roku serwis naprawczy zgłosił ubezpieczycielowi konieczność wykonania powtórnych oględzin, wobec ujawnienia się, po rozpoczęciu naprawy, nowych uszkodzeń. Dopiero zaś w dniu 22 marca 2016 roku serwis otrzymał zweryfikowany przez stronę pozwaną kosztorys naprawy. Tym samym okres od dnia 2 marca 2016 roku do dnia 22 marca 2016 roku był okresem oczekiwania przez warsztat zajmujący się naprawą na stanowisko ubezpieczyciela. Bezczynność strony pozwanej w tym okresie jest elementem jej zawinienia i w żaden sposób nie może rodzić negatywnych skutków dla strony powodowej.

Odnosząc się z kolei do wysokości stawki najmu, za którą poszkodowany wynajął pojazd zastępczy, Sąd uznał, iż zasadne są zarzuty strony pozwanej jakoby poszkodowany przyczynił się do powstania szkody po jego stronie. Wskazać bowiem należy, iż poszkodowany, pomimo poinformowania go w dniu 16 lutego 2016 roku, a zatem przed oddaniem uszkodzonego pojazdu do naprawy, w sposób należyty, co zresztą sam przyznał w swych zeznaniach jako świadek, o możliwości najmu pojazdu zastępczego finansowanego przez ubezpieczyciela (w tym został poinformowany o dostępnych pojazdach oraz wysokości stawek dobowych za wynajem takowych pojazdów w zależności od klasy pojazdu) z takowego pojazdu nie skorzystał. W szczególności zaznaczyć należy, iż poszkodowany był informowany o wysokości stawek dziennych czynszu najmu akceptowanych przez pozwanego oraz o możliwości weryfikacji stawki za jaką wynajmie pojazd, w sytuacji gdyby nie zdecydował się skorzystać z oferty pozwanego, a pomimo to wynajął pojazd od powoda. Stosownie do treści przepisu art. 362 k.c. Jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Powoływana przez pozwanego okoliczność, iż poszkodowany nie skorzystał z możliwości najmu pojazdu od pozwanego, została zatem w ocenie sądu wykazana. Jednocześnie Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie podziela ugruntowane stanowisko orzecznictwa wyrażone między innymi w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku, (sygn. akt III CZP 32/03), że poszkodowany w ramach naprawienia szkody nie ma obowiązku korzystania z usług najtańszych, a jedynie istotne jest, aby zastosowane ceny nie odbiegały od cen występujących na lokalnym rynku. Jednakże w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 r. sygnatura akt III CZP 20/17, warunkiem uznania, iż wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu - są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych - jest wykazanie, że ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Z treści przedmiotowej uchwały wynika, iż pierwszym i koniecznym warunkiem rozważania zasadności kosztów poniesionych ponad te wskazywane przez ubezpieczyciela, jest złożenie propozycji najmu pojazdu zastępczego dla poszkodowanego przez ubezpieczyciela. W ocenie tutejszego Sądu nie sposób przy ocenie danego stanu faktycznego pominąć wskazań Sądu Najwyższego zawartych w przedmiotowej uchwale co do oceny zasadności poniesienia kosztów najmu zastępczego. Wydaje się zatem, że na gruncie przedmiotowej uchwały Sąd Najwyższy celowo, mając na względzie obowiązki stron danego stosunku prawnego co do minimalizacji szkody i współdziałania w likwidacji szkody, powołuje się na propozycję, nie używając zaś słów informacja czy oferta. Zdaniem Sądu, obowiązek współdziałania między stronami w sprawach dotyczących likwidacji szkody (w tym najmu pojazdu zastępczego), jest sprzężony i nie może być prawidłowo zrealizowany, gdy w owym współdziałaniu zabraknie pewnych elementów. Współdziałanie to wymaga uczestnictwa obu stron. Obowiązek współdziałania wierzyciela (poszkodowanego) z dłużnikiem (ubezpieczycielem) ma charakter ustawowy i wynika z treści art. 354 § 2 kc. W sprawach dotyczących kosztów poniesionych z tytułu najmu zastępczego, bez wątplenia pierwszym obowiązkiem poszkodowanego jest zgłoszenie niezwłocznie powstałej szkody. Reakcją na powyższe winno być działanie ubezpieczyciela, który wskaże dalszy tok postępowania, udzieli niezbędnych informacji co do podjęcia dalszych kroków, a także w zakresie dotyczącym najmu zastępczego – zaproponuje pojazd zastępczy co najmniej równorzędny uszkodzonemu. Wszystkie te elementy zostały przez pozwanego wskazane, co znajduje odzwierciedlenie w treści wiadomości mailowej, z którą zapoznał się poszkodowany. Kolejno – w zależności od zaistniałej sytuacji faktycznej – na tak złożoną propozycję winna nastąpić reakcja poszkodowanego, a to chociażby w celu zweryfikowania jej prawdziwości, dostępności. W przywołanej wiadomości mailowej poszkodowany był informowany o wysokości stawek akceptowanych przez pozwanego jednakże nie zadał sobie trudu w celu ich zweryfikowania ze stawkami oferowanymi przez powoda. W ocenie Sądu złożoną przez stronę pozwaną propozycję należy traktować jako coś więcej niż tylko informację, ale jednocześnie mniej niż ofertę. Propozycja ta określała

przysługujące poszkodowanemu uprawnienia z tego tytułu, zakreślała pewne ramy jej zastosowania, konsekwencje nieskorzystania z niej, a także była na tyle konkretna, aby możliwym było podjęcie przez poszkodowanego dalszych kroków w celu jej weryfikacji. W tym miejscu wskazać należy, iż strona pozwana miała uprawnienia do weryfikacji stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego udostępnionego poszkodowanemu przez powoda. Weryfikacji tej dokonała już w toku postępowania likwidacyjnego, przyznając powodowi odszkodowanie za koszty najmu pojazdu zastępczego za okres 20 dni, ze stawką 159,90 zł za dobę. Zatem

w ocenie Sądu doszło do weryfikacji dobowej stawki i ustalenia jej na poziomie 159,90 zł. Wskazana wysokość mieści się w granicach zakreślonych opinią biegłego zgodnie, z którą stawki za wynajęcie samochodu porównywalnego do B. (...) w roku 2016 kształtowały się w granicach od 86,10 zł brutto do kwoty 307,50 zł brutto.

Reasumując, sąd przyjął iż powodowi należne odszkodowanie wynosi 7.675,20 zł (48 dni x 159,90 zł). Uwzględniając dotychczas wypłacone odszkodowanie w kwocie 3.198 zł, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 4.477,20 zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie jako nieudowodnione.

O odsetkach od żądanej kwoty tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego Sąd orzekł w oparciu o art. 481 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Decyzją z dnia 27 kwietnia 2016 roku pozwany przyznał na rzecz powoda odszkodowanie. Wobec czego zgodnie z zadaniem pozwu ustawowe odsetki za opóźnienie zasądzono od dnia 6 maja 2016 roku do dnia zapłaty, bowiem już na dzień wydania decyzji to jest na dzień 27 kwietnia 2016 roku, strona pozwana miała możliwość ustalenia wysokości odszkodowania w prawidłowej wysokości.

Sąd orzekł o kosztach procesu jak w punkcie 3 wyroku, na podstawie art. 100 zd 1 k.p.c., rozliczając je stosunkowo. Zasądzona na rzecz powoda kwota stanowi 36% dochodzonego roszczenia.

Łącznie koszty poniesione przez powoda to 5.446 zł, w tym: 629 zł tytułem opłaty od pozwu, 4.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalone na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zm.), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pozwany poniósł koszty w kwocie 4.817 zł, w tym 4.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalone na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zm.), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Łączne koszty procesu wyniosły 10.263 zł. Uwzględniając procent, w jakim powód przegrał sprawę, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.122,32 zł tytułem zwrotu kosztów procesu jak w punkcie 3 wyroku.

Na nieuiszczone koszty sądowe złożyły się koszty opinii biegłego w kwotach 993,80 zł i 175,35 zł. Na podstawie art.113 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 roku, poz. 1025), w związku z art. 100 k.p.c., Sąd obciążył powoda kwotą 748,26 zł i pozwanego kwotą 420,90 zł tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków orzekając jak w punkcie 4 i 5 wyroku.

W punkcie 6 wyroku, Sąd, na podstawie art. 84 ust 2 w zw. z art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz.U. z 2014 roku, poz. 1025), nakazał zwrócić: na rzecz pozwanego ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 1.000 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.